

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Blandt Klipperne

Citation: Hertz, Henrik: "Blandt Klipperne", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel, 1851-62., s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid56048/facsimile.pdf (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Blandt Klipperne.

Siff, hvor Diet Veien slipper,
I en raa og vild Natur,
Stod han blandt de nøgne Klipper
Som en Fjer, forvittret Muur.
Om hans Hoved Stormen susste,
Være Storm var i hans Bryst.
Ved hans Fødder Eoen brusste;
Intet mod hans Smertes Nag!

Paa hans Læber Døden sad,
Diet brændte sygt i Flamme,
Haaret hang, et skrumpent Blad
Paa en gold, udhulet Stamme.
Dreven af den værste Nød,
Gensien lig, hvis Kræfter slippe,
Sagte han en selvdalgt Død
Ved et Spring fra Gerniets Klippe.

2^e

„Vær et Vidne ved min Død!
„Laa mig Farver, før du glider,
„Aftenfjeld i Mattens Skjød,
„For at kildre hvad jeg lider.
„Al! som jeg har Ingen lidet!
„Gaaad som min har Ingen fæstet.
„Meer end jeg har Ingen stridt,
„Ingen det som jeg undgjældet!

„Som en hungrig Hund- jeg laae
„Ved dit Bork, du Rigdoms Kilde!
„Trygled' blot om Krummer smaa
„Fra dit rigtbesatte Gilde.
„Men, o frelsende Forbarmer!
„Skjendt jeg trygled' træt af Gaaad,
„Skjendt dit Smil en Himmel varmer,
„Ewig Tryglen blev min Lod!

„Al! at hun forlod sin Ven!
„Hun, mit Livs, min Sjæls Veninde!
„Og med Grumhed gav mig hen
„For min allerværste Fjende.
„Vee mig! at hun vilde drage
„Dette Hjerte til sin Havn,
„For at styrte mig tilbage
„Til et Helved uden Navn.

„Men — miskundelige Styrrer!
„Du, som jøbte i Vindens Raabe,
„Du, som stjult i Giftens Draabe
„Muster dig imod Uhyrer —
„Lad ham, naar han griber efter
„Hende med begjærligt Blod,
„Mødet sine Manddoms Kræfter,
„Synke død for hendes Fod! . . .

„Tomme Haab! det er forbi!
„Denne Luft, jeg aander, raner
„Mine Drømme, mine Planer,
„Spotter med mit Naserie.
„Hendes Bryllup fettes hist;
„Natten, naar den fulfort riger
„Over hendes Skjændsel, slinger
„Haabets allermindste Gnist.

„ . . . Dybe Mulm! der alt bedækker
„Fjerne Dal med Skov og Krat,
„I dit Skjød jeg ned mig lægger;
„Dæk mig med en evig Nat!
„Lad kun hende høit paa Borgen
„Slædes ved Vedrag og Svig;
„Naar hun rejser sig indorgen,
„Finde hun mit knuste Lig!

„Haarde Stene hist! hereder
„I en Afgrund dybt min Seng!
„Jeg har levet mellem eder
„Fra den Tid jeg var en Dreng.
„Med i Strømmen vil jeg ikke;
„Jeg vil gjøre Pinen kort.
„Mellem Stene vil jeg ligge;
„Jeg er vant at ligge haardt.“

— Mens han taler og beftiger
Klippens allerjødste Top,
Kæster det; en Fremmed sniger
Sig i Stilhed med ham op.
Med en Riffel over Nakken,
Følgt af tvende Hunde, strider
Med ad Kløften, op ad Vækken
Jægeren paa Klippens Sider.

Hvo er denne tauje Jæger?
Søger han den lette Hind?
Hvilken Eidskab bevæger
Heden paa hans sjunkne Kind?
Er han seent paa Dagen hildet
Af en heftig Lyst at jage,
Og blandt Klipperne forbildet?
— See, han stotter sig tilbage!

Frygter han for Noget her?
Som et Dyr han staaer og lurer,
Snæfter efter Wind og Veir,
Kægger Vandet dybt i Burer,
Eh! han kalder paa sin Hund —
Han vil flyde, men han standser
Dg fortrækker sigt sin Mund,
Er han fuldt ved sine Sandser?

— Hverken Hind ei heller Raa
Søger denne Jægers Die;
Klipperne, han træder paa,
Kjender han, det veed jeg, nøie.
Det er Gadedet, der bevæger
Skytten med usalig Magt;
Dg han sniger sig som Jæger
Til den grueligste Jagt.

Ei det var ham nok at røbe
Svige fuld en Andens Brud;
End en Udaad vil han øve
Skjult og ved et Nibdinges Stud.
Det er ham, der end forbittrer
Ssin Ulykkeligens Dage;
Det er derfor at han zitterer,
At hans Hævner er tilbage.

Midt i Glædens Lummel frøgter
Han bestandigt for sit Liv;
Gemmeligt den Feige flygter
Fra sit Bryllup, fra sin Liv.
Man har sagt ham, at hans Fjende
Vandrer eensomt uden Børge;
Hurtigt har han vidst at finde
Ham blandt hine høie Bjerge.

— Mens han lægger an den ladte
Niffel til et sikkert Stud,
Bjyder han med Jubel ud:
„Draf jeg engang den Forhadte!
„Saae han mig, det maatte gjælde
„Liv om Liv, og mit tüfdest.
„Vel, saa lad os bruge Vift,
„Som et Vilkt den Stolte fælde.

„Du har truet mig saa tidt;
„See nu til, du kan dig hyste!
„Ved mit Liv! der feiler lidt,
„Du er Dødens visse Bytte.“
— End han munter mellem Lønder:
„Dagfra som et Dyr han skal
„Stydes!“ sigter saa og sender
Kuglen med et tifold Knald.

„Sa! det traf! Afsted, tilbage!
„Golla, Cyrus! hid, Paakaa!
„Gjennem Kløften vil jeg tage
„Veien til den nære Strand.
„Over Søen nærred Lugten
„Kan jeg atter naae mit Slot;
„Ingen Hund skal ane Lugten
„Af det Bildt, jeg traf saa godt.“

— Men til Døden selvbidsiet
Styrtes' hiin fra Klippen ud,
For den sidste Synd befriet
Ved hans egen Livens Stud.
Ingen Haand hans Legem jorder;
Kun et Rosdyr Blodet slikker.
— Gænnen kommer, seer men sikker,
Rammende den feige Morder!
